

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl soudkyní JUDr. Věrou Šimůnkovou ve věci

žalobkyně: **EFKO – karton, s.r.o.**, IČO 26915758
sídlem Dolní 347, 592 14 Nové Veselí
zastoupena advokátem Mgr. Václavem Voříškem
sídlem Ledčická 649/15, 184 00 Praha 8

proti
žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**
sídlem Zborovská 81/11, 150 21 Praha 5

o **žalobě proti rozhodnutí** žalovaného ze dne 9. 7. 2018, č. j. 045976/2018/KUSK/OSA/ZAV, sp. zn. 045976/2018/KUSK/2,

takto:

- I. **Žaloba se zamítá.**
II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) domáhala zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Poděbrady, odboru dopravy a životního prostředí (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 23. 3. 2018, č. j. 0019208/DZD/2018/PHa, sp. zn. 0001386/DZD/2018/PHa (dále jen „prvostupňové

rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím byla žalobkyně uznána vinnou ze spáchání přestupku provozovatele vozidla podle ustanovení § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění účinném do 30. 6. 2018 (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterého se dopustila porušením § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, když jako provozovatelka motorového vozidla nezajistila, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích, neboť blíže neurčený řidič dne 7. 10. 2017 na pozemní komunikaci č. I/38 v ulici Kovanická, v obci Poděbrady ve směru na Nymburk, překročil nejvyšší dovolenou rychlost 50 km/h o 17 km/h (po započítání odchylky 3 km/h), za což jí byla uložena pokuta ve výši 1 500 Kč a podle ustanovení § 95 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“) ve spojení s ustanovením § 79 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) povinnost úhrady nákladů řízení ve výši 1 000 Kč.

2. Žalobkyně v obsáhlé žalobě uvedla řadu námitek. Z důvodu značné rozsáhlosti soud uvádí argumentaci žalobkyně až dále v odůvodnění rozsudku.
3. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout, odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a podrobně se vyjádřil k jednotlivým námitkám.

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

4. Ze správního spisu zjistil soud následující pro věc relevantní skutečnosti: Správní orgán I. stupně obdržel dne 9. 10. 2017 oznámení podezření ze spáchání přestupku provozovatele vozidla, které naplňovalo znaky přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu, kterého se neznámý řidič dopustil porušením § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu tak, že dne 7. 10. 2017 v Poděbradech na pozemní komunikaci č. I/38 směr Nymburk v ulici Kovanická překročil nejvyšší povolenou rychlost v obci stanovenou na 50 km/h o 17 km/h. Naměřená rychlost činila po započtení odchylky radaru 67 km/h. Součástí oznámení je i záznam o měření, který zachycuje výsledky měření rychlosti a dvě fotografie ze silničního rychloměru. K uvedenému oznámení je přiložen ověřovací list č. 8012-OL-70487-16 měřidla v. č. GEMVEL0024.
5. Na výzvu k zaplacení určené částky podle § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu žalobkyně nijak nereagovala. Dne 5. 1. 2018 vydal správní orgán I. stupně usnesení o odložení věci a doručil žalobkyni příkaz, kterým byla uznána vinnou ze spáchání správního deliktu provozovatele vozidla podle ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu tím, že jako provozovatelka motorového vozidla v rozporu s ustanovením § 10 zákona o silničním provozu nezajistila, aby při užití výše uvedeného vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem. Za uvedené jednání byla žalobkyni uložena pokuta ve výši 1 500 Kč.
6. Proti příkazu podala žalobkyně prostřednictvím zmocněnce ODVOZ VOZU s. r. o. dne 15. 1. 2018 včasný odpor. Dne 23. 3. 2018 bylo vydáno prvostupňové rozhodnutí, kterým byla žalobkyně uznána vinnou ze spáchání správního deliktu provozovatele vozidla podle ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu tím, že jako provozovatelka motorového vozidla v rozporu s ustanovením § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu dne 7. 10. 2017 nezajistila, aby při užití jí provozovaného vozidla na

pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem. Za uvedené jednání byla žalobkyni uložena pokuta ve výši 1 500 Kč a paušální částka náhrady nákladů řízení ve výši 1 000 Kč. Proti prvostupňovému rozhodnutí podala žalobkyně blanketní odvolání, které správní orgán I. obdržel stupně dne 26. 3. 2018. Výzva správního orgánu I. stupně ze dne 27. 3. 2018 k doplnění blanketního odvolání zůstala ze strany žalobkyně bez odezvy.

7. Dne 9. 7. 2018 vydal žalovaný napadené rozhodnutí, kterým odvolání žalobkyně proti prvostupňovému rozhodnutí zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

8. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vady, k nimž by byl povinen přihlédnout z moci úřední, soud neshledal.
9. Soud ve věci samé nařídil jednání, při němž předně konstatoval žádost žalobkyně, resp. jejího zástupce o odročení jednání, doručenou dne 25. 5. 2021, v níž zástupce žalobkyně uvedl, že je na 28. 5. 2021 od 10:00 hod (v den konání jednání – pozn. soudu) objednan v Ústavu leteckého zdravotnictví (dále jen „zdravotnické zařízení“) na vyšetření magnetickou rezonancí, o čemž však soudu nemůže předložit žádný doklad, protože jím nedisponuje, když mu byl pouze sdělen termín a není ani jasné, zda vyšetření proběhne ve stanoveném čase. Zástupce žalobkyně také neví, v jakém zdravotním stavu se bude po vyšetření nacházet.
10. Vzhledem k tomu, že žádost o odročení jednání nebyla nikterak doložena, vyžádal si soud dne 27. 5. 2021 u označeného zdravotnického zařízení potvrzení informace o datu vyšetření zástupce žalobkyně. V odpovědi ze dne 28. 5. 2021 sdělil MUDr. P. P., primář RDG oddělení předmětného zdravotnického zařízení, že *„pan Mgr. Voříšek se v minulých dnech telefonicky objednal na vyšetření magnetickou rezonancí na dnešek, 28. 5. 2021, na 10:00 hod. Dnes pan Voříšek sdělil po telefonu, že nemůže najít poukaz na vyšetření. Bylo mu sděleno, že vyšetření provedeme, pokud dorazí s poukazem na vyšetření do 10:20 hod. Do této chvíle pan Mgr. Voříšek na pracoviště MR nedorazil.“*
11. Soud se po vyhodnocení obsahu žádosti a sdělení zdravotnického zařízení rozhodl žádosti o odročení jednání (v pořadí již druhé) nevyhovět. Učinil tak především proto, že zástupce žalobkyně žádost nikterak nedoložil, a navíc se podle sdělení dotázaného zdravotnického zařízení uvedeného dne ve stanoveném (ani posunutém) čase k vyšetření nedostavil. Jelikož důvod, pro který zástupce žalobkyně žádal o odročení jednání, zjevně nebyl naplněn, když se zástupce žalobkyně k vyšetření nedostavil, a logicky tak nemohl být z tohoto důvodu zdravotně indisponován, a žádný další důvod, pro který se nebude moci k jednání dostavit, do zahájení jednání nesdělil, soud k odročení jednání nepřistoupil. Při přijetí tohoto závěru přihlédl soud také k tomu, že zástupci žalobkyně v souvislosti s první žádostí o odročení jednání nařízeného na 13. 5. 2021 vyhověl, když akceptoval jeho sdělení, že byl dne 12. 5. 2021 v Ústřední vojenské nemocnici očkovan proti onemocnění Covid 19 a necítí se dobře. K tehdejší (oproti nynější) žádosti o odročení jednání zástupce žalobkyně připojil „Potvrzení rezervace, Rezervace očkování 1. kolo“, jímž doložil rezervovaný termín očkování dne 12. 5. 2021, a dále listinu (označenou jím samým jako „průkazka o obdržení vakcíny ...proti Covid...“), z níž vyplývá, že zástupci žalobkyně byla dne 12. 5. 2021 aplikována (s uvedením konkrétního názvu) vakcína proti

onemocnění Covid 19. Na základě předložených listin a tvrzeného neuspokojivého zdravotního stavu, který neměl soud důvod zpochybňovat přinejmenším s ohledem na mediálně hojně prezentované informace o možném výskytu zdravotních potíží právě po tomto očkování) soud jednání dne 13. 5. 2021 odročil právě na 28. 5. 2021. O novém termínu jednání byl zástupce žalobkyně vyrozuměn písemným předvoláním doručeným do jeho datové schránky ještě téhož dne (13. 5. 2021), kdy došlo k odročení jednání. K výše uvedenému soud ještě doplňuje, že je přesvědčen o tom, že nepochybně bylo v možnostech a silách zástupce žalobkyně při objednávání vyšetření magnetickou rezonancí v označeném zdravotnickém zařízení předem vyloučit termín vyšetření právě v den konání odročeného jednání, popř. žádat o jeho změnu. Zástupce žalobkyně byl ze strany soudu o termínu odročeného jednání řádně a včas vyrozuměn, přesto s termínem vyšetření kolidujícím s termínem odročeného jednání souhlasil. Tvrzení o tom, že nemůže akceptovat odložení termínu vyšetření pak ani blíže neupřesnil, např. poukazem na nezbytnost okamžitého (bezodkladného) provedení vyšetření, které by však s ohledem na nedostavení se na vyšetření tak jako tak neobstálo. Soud pak zástupce žalobkyně také včas (konkrétně již dne 25. 1. 2021) vyrozuměl o tom, jaké důkazy navržené žalovaným budou provedeny při jednání, a umožnil mu se k nim vyjádřit ve lhůtě 1 měsíce od doručení přípisu za současného upozornění, že po uplynutí stanovené lhůty přistoupí soud k nařízení jednání. Na tuto výzvu zástupce žalobkyně nikterak nereagoval.

12. Soud následně provedl dokazování, v jehož rámci provedl důkaz listinou ze dne 30. 6. 2009, již Policie ČR, Krajské ředitelství policie Středočeského kraje stanovila místa k měření mj. v ulici Kovanické v Poděbradech, sdělil podstatný obsah listiny na č. l. 49 ze dne 16. 11. 2015, č. j. KRPS-357263-1/ČJ-2015-010806-OD, kterou byly stanoveny úseky pro měření rychlosti v Poděbradech na silnici č. I/38. Dále soud provedl dokazování listinou na č. l. 57 – vytištěnou informaci z webových stránek www.prednilhota.cz, nazvaného *Měřič rychlosti vozidel v Kovanické ulici*, publikovaném dne 22. 10. 2015. Zamýšlený výslech svědka Jana Jirky soud z důvodu nadbytečnosti neprovedl, neboť má listinami doloženo, že informace o umístění měřičů rychlosti byla řádně uveřejněna.

Posouzení žalobních bodů

13. Soud předesílá, že o žalobě rozhoduje podruhé poté, co předchozí rozsudek ze dne 28. 6. 2019, č. j. 44 A 50/2018-28, zrušil Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 28. 1. 2020, č. j. 1 As 357/2019-40. Ve zrušovacím rozsudku Nejvyšší správní soud zdejšímu soudu vytkl, že k provedení dokazování k otázce oprávnění obecní policie k zaznamenávání rychlosti vozidel v předmětném úseku a ke stanovení předmětných úseků Policií ČR nebylo nařízeno jednání v souladu s § 77 odst. 1 s. ř. s. Soud proto v dalším řízení po vrácení věci kasačním soudem nařídil ústní jednání a provedl při něm důkazy shora uvedené.
14. Dříve než soud přistoupí k posouzení žalobních bodů, uvádí, že podaná žaloba obsahuje z hlediska rozsahu a právní argumentace obdobné žalobní body, jako žaloba projednaná u zdejšího soudu pod sp. 44 A 22/2018, případně pod sp. zn. 44 A 14/2018 nebo sp. zn. 44 A 46/2018 a částečně i sp. zn. 44 A 6/2018. Vzhledem k tomu, že je žalobkyně zastoupena týměž advokátem, který je s rozsudky ve výše odkazovaných věcech seznámen, bude soud odkazovat na právní argumentaci uvedenou v označených rozsudcích. Dále také soud odkazuje na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 27. 4. 2018, č. j. 73 A 57/2017-53, ve kterém se uvedený soud zabýval částečně totožnými žalobními body, jejichž vypořádání bylo následně potvrzeno i rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne

27. 9. 2018, č. j. 9 As 220/2018-70. Zdejší soud se ztotožňuje s vypořádáním žalobních bodů v uvedených rozsudcích.

15. Soud uvážil k námitkám uvedeným v jednotlivých částech žaloby v pořadí, jak jsou v ní uvedeny takto.

Omezení způsobu platby určené částky

16. Žalobkyně je přesvědčena o tom, že ji správní orgán omezil na způsobu úhrady určené částky, když stanovil, že smí určenou částku uhradit toliko převodem na účet, nebo poštovní poukázkou. Správní orgán tak zbavil žalobkyni možnosti splnit uloženou povinnost libovolným způsobem podle § 163 odst. 3 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“), přičemž žalobkyně měla zájem o provedení platby na pokladně správního orgánu, avšak o této možnosti nevěděla. Žalobkyně zároveň uvedla, že jí správní orgán sice autoritativně určil zaplatit částku převodem z účtu, avšak žalobkyně na účtu nemá žádné peníze.
17. Správní orgán I. stupně ve výroku, kterým žalobkyni uložil pokutu a povinnost nahradit náklady řízení uvedl, že obě povinnosti jsou splatné „[d]o 30 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí převodem na účet města Poděbrady vedený u bankovního ústavu Komerční banka a.s. sídlo pobočky Poděbrady, číslo 19-0000725191, kód banky 0100, variabilní symbol 6520007524, specifický symbol 792.“.
18. Z uvedené citace je tak patrné, že správní orgán uvedl pouze jednu metodu zaplacení pokuty a náhrady nákladů řízení. Nicméně podle ustanovení § 68 odst. 2 věta třetí správního řádu se ve výrokové části uvede lhůta ke splnění ukládané povinnosti, popřípadě též jiné údaje potřebné k jejímu řádnému splnění. Pod těmito jinými údaji lze rozumět informace potřebné k zaplacení pokuty, například uvedení čísla účtu, na který má být pokuta zaplacená. V projednávané věci stanovil správní orgán I. stupně jednu možnost úhrady pokuty, a to platbou na účet ve smyslu ustanovení § 163 odst. 3 písm. a) daňového řádu. Zároveň platí, že tento určený způsob zaplacení pokuty a náhrady nákladů řízení má pouze informativní charakter a osoba, již je povinnost úhrady pokuty ukládána, se může řídit ustanovením daňového řádu, na který ostatně žalobkyně sama odkazovala, a zaplatit pokutu způsobem, který daňový řád umožňuje. Ačkoli by bylo vhodnější, kdyby správní orgán uvedl v rozhodnutí více možností, jak mohla žalobkyně uhradit uloženou pokutu, nejde o vadu řízení, která by měla za následek nezákonné rozhodnutí. Žalobní bod není důvodný.

*Obecní policie nebyla oprávněna k pořizování záznamu; úsek měření rychlosti nebyl určen
Policíí ČR*

19. V této části soud spojil k projednání žalobní body související s oprávněním obecní policie měřit rychlost vozidel a s podmínkou součinnosti obecní policie a Policie ČR při tomto měření. Žalobkyně namítá, že obecní policie neměřila rychlost vozidel v souladu s § 24b odst. 2 zákona o silničním provozu, neboť nezveřejnila informaci o prováděném měření. Z tohoto důvodu považuje žalobkyně získané důkazy, tj. výstupy měření za nezákonné. V souvisejícím žalobním bodě pak namítá, že měření rychlosti probíhalo v úseku, který nebyl schválen Policíí ČR, neboť o splnění této podmínky není ve správním spise žádný důkaz. A dále žalobkyně namítá, že i kdyby bylo prokázáno, že tento úsek stanovila Policie ČR, vznáší námitku, že tak učinila osoba neoprávněná a nedostatečně zmocněná organizačním řádem.

20. Podle § 24b odst. 1 zákona č. 553/1991 Sb., o obecní policii, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o obecní policii“), platí, že „[o]becní policie je oprávněna, je-li to potřebné pro plnění jejích úkolů podle tohoto nebo jiného zákona, pořizovat zvukové, obrazové nebo jiné záznamy z míst veřejně přístupných, popřípadě též zvukové, obrazové nebo jiné záznamy o průběhu zákroku nebo úkonů.“
21. Podle ustanovení § 24b odst. 2 zákona o obecní policii dále platí, že „[v] případě, jsou-li k pořizování záznamů podle odstavce 1 zřízeny stálé automatické technické systémy, je obecní policie povinna informace o zřízení takových systémů vhodným způsobem uveřejnit.“
22. K povinnosti uveřejnit informace o zřízení stálého automatického systému se v komentářové literatuře uvádí, že „[z]ákon již dále nestanoví, jakým vhodným způsobem se má tato informace zveřejnit. Zda postačuje zveřejnění ve sdělovacích prostředcích, na úřední desce, na informativních značkách při vjezdu do obce nebo např. na webových stránkách obce, není stanoveno.“ (Srov.: Vetešník, P., Jemelka, L. Zákon o obecní policii. Komentář. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2019, 463 s. – dostupné v www.beck-online.cz).
23. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 16. 12. 2019, č. j. 9 As 280/2019 – 39, uvedl, že „[n]ejde zároveň o informaci, u níž by bylo nezbytnou podmínkou oficiální zveřejnění na úřední desce, byť takové zveřejnění je též vhodné, jak plyne z právě citovaného komentáře. Z ničeho však neplyne, že by právě pouze uveřejnění na úřední desce bylo jediným možným uveřejněním ‚vhodným způsobem‘, neboť tak zákon nezní. **Zveřejnění v novinách dostupných na internetu je třeba též pokládat za vhodnou formu, neboť tímto způsobem se o instalování měřicích zařízení mohla dozvědět široká veřejnost, a to přímo od příslušných představitelů obce.** (pozn. soudu – zvýraznění textu doplněno zdejším soudem.) Nelze trvat na tom, aby musela obec prokazovat, že se s touto informací seznámil či mohl seznámit i sám stěžovatel, ať už materiálně či formálně. Za situace, kdy bylo prokázáno, že ke zveřejnění informace o umístění automatického technického systému došlo vhodným způsobem, NSS dále neřešil, zda by případné nezveřejnění mělo vliv na samotnou zákonnost pořízeného záznamu.“
24. Soud provedl v rámci ústního jednání důkaz listinou – vytištěnou informací z webových stránek www.prednilhota.cz, nazvané *Měřič rychlosti vozidel v Kovanické ulici*, publikovaném dne 22. 10. 2015 V předmětné informaci je uvedeno: „Rada města Poděbrady rozhodla 5. 1. 2015 o zakoupení zařízení na měření rychlosti vozidel a výběr pokut za překročení limitu. Uvažovaným místem instalace byla Palackého ulice. Po zjištění těchto informací se mimořádně sešel místní výbor Přední Lhoty a požádal, aby byl radar umístěn v Kovanické ulici. Rada města naší žádosti vyhověla. Následně bylo v červnu 2015 vyhlášeno výběrové řízení na dodavatele, jímž se stala firma DOSIP Servis s.r.o. Ta by měla dodat zařízení za 1.427.800,- Kč do konce roku 2015.“ Pro úplnost soud dodává, že předmětnou informaci navrhl k důkazu již žalovaný. Obsahem informace má soud za prokázané, že informace o zřízení automatizovaného systému pro měření rychlosti byla uveřejněna. Z hlediska naplnění požadavků § 24b odst. 2 zákona o obecní policii však nestačí provést důkaz toliko vytištěným historickým obsahem webových, nýbrž je třeba rovněž prokázat, že předmětná informace byla uveřejněna přede dnem spáchání přestupku (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 4. 2011, č. j. 1 As 33/2011-58, ze dne 8. 10. 2020, č. j. 1 As 247/2020-45, bod 16, ze dne 18. 6. 2020, č. j. 4 As 104/2020-38, bod 27, či ze dne 3. 12. 2020, č. j. 7 As 177/2019-35, bod 19). Soud proto provedl dokazování informací o instalaci měřiče rychlosti v Kovanické ulici, publikované v Poděbradských novinách č. 21/2015 ze dne 5. 11. 2015, resp. č. 2/2016 ze dne 21. 1. 2016. Soud naopak z důvodu nadbytečnosti neprovedl žalobkyní navržený výslech starosty města Poděbrady, neboť si

při posouzení věci vystačil s listinami obsaženými ve správním spisu a s důkazy provedenými při jednání.

25. Podle ustanovení § 79a zákona o silničním provozu platí, že „[z]a účelem zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích je policie a obecní policie oprávněna měřit rychlost vozidel. Obecní policie tuto činnost vykonává výhradně na místech určených policií, přitom postupuje v součinnosti s policií.“
26. Soud v rámci ústního jednání provedl důkaz listinou nazvanou *Přední Lhota, I/38 – úsekové měření rychlosti – vyjádření DI PČR Nymburk* ze dne 16. 11. 2015, č. j. KRPS-357263-1/ČJ-2015-010806-OD, v němž se Policie ČR, Krajské ředitelství policie Středočeského kraje, vyjadřuje ve věci úsekového měření rychlosti a konstatuje, že Městské policii Poděbrady již byl dříve souhlas udělen. Soud nemá žádné pochybnosti o tom, že úřední sdělení Policie ČR je dostatečnou zárukou, že informace v něm jsou pravdivé, nicméně provedl rovněž důkaz obsahem listiny ze dne 30. 6. 2009, č. j. KRPS-65213/ČJ-2009-010806, kterou byly stanoveny úseky pro měření rychlosti v Poděbradech – Přední Lhotě, ulicích Průběžná a Kovanická. Provedenými listinnými důkazy je bez pochyb prokázáno, že souhlas udělen byl.
27. Dále žalobkyně namítala, že i kdyby bylo prokázáno, že byl úsek měření rychlosti schválen Policií ČR, jistě toto učinila neoprávněná osoba. Žalobkyně tento žalobní bod vyjadřuje toliko hypoteticky, bez jakéhokoli podkladu, důkazu nebo indicie o tom, že by tomu tak mohlo být. Soud připomíná, že podle § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. žaloba kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat žalobní body, z nichž musí být patrné, z jakých *skutkových a právních důvodů* považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné. Žalobkyně dle vlastního vyjádření v žalobě nebyla seznámena s žádným dokumentem a ani jinou právní skutečností, která by svědčila o tom, kdo případný souhlas s úsekovým měřením na Policii ČR vyslovil, zároveň žalobkyně nesdělila ani žádný jiný přesvědčivý zdroj informací, na základě kterého by mohla odůvodnit případné skutkové zjištění, anebo přesvědčení o skutkovém stavu, že úsek pro vykonávání měření rychlosti určila neoprávněná osoba. V uvedeném vyjádření tak nejsou řádně představeny ani elementární základy skutkového tvrzení, které by měly podklad v objektivně prokazatelné skutečnosti. Uvedené vyjádření je jakousi hypotézou až volnou úvahou žalobkyně, avšak na základě uvedené úvahy nelze zpochybnit postup provádění měření obecní policií, neboť není podložena jedinou objektivní okolností. Žalobní bod jako celek není důvodný.

Nesprávná forma zavinění

28. V tomto žalobním bodě žalobkyně namítala nezákonnost výroku, neboť správní orgán uznal žalobkyni vinnou ze spáchání přestupku z nedbalosti, ačkoli je odpovědnost provozovatele vozidla založena na objektivní odpovědnosti. Žalobkyně má za to, že se dopustila nezaviněného přestupku, a proto je konstatování zavinění, byť ve formě nedbalosti konstatováním závažnějšího přestupku, a proto je výrok nezákonný.
29. Při vypořádání této námitky soud vyšel z toho, že jí shledal nedůvodnou již v předchozím rozsudku, na jehož příslušnou pasáž v podrobnostech odkazuje. Soud tehdy vyšel ve stručnosti z toho, že odpovědnost provozovatele vozidla je založena na objektivní odpovědnosti, pro jejíž vyvození se zavinění nevyžaduje. Rovněž připustil, že bylo pochybením správního orgánu I. stupně, že ve výroku zavinění žalobkyně vůbec konstatoval. Žalovaný pak pochybil, když na zmíněnou diskrepanci nijak nereagoval, a

pouze informaci o nedbalosti neformálně v popisné části výroku napadeného rozhodnutí „vypustil“, aniž by provedl formálně změnu postupem podle správního řádu, kterou by posléze v odůvodnění vysvětlil. Soud nicméně dospěl k závěru, že skutková podstata přestupku provozovatele vozidla neobsahuje kvalifikované varianty skutku, pročez toto pochybení nemá vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Kasační námitku žalobkyně Nejvyšší správní soud ve zrušujícím rozsudku neshledal důvodnou a dílčí závěr zdejšího soudu aproboval.

30. Soud si je vědom existence konkurujícího názoru vyjádřeného v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2019, č. j. 10 As 241/2019-36, bod 26, v němž obdobnou žalobní a posléze kasační námitku shledal důvodnou. Soud je však v nyní souzené věci vázán právním názorem, který Nejvyšší správní soud vyslovil ve zrušujícím rozsudku v této věci (srov. § 110 odst. 4 s. ř. s.). Vázanost soudu tímto rozsudkem by mohla být prolomena pouze tehdy, rozhodl-li by poté opačně jiný soud, jehož právní názor by byl závazný i pro senát Nejvyššího správního soudu (např. rozšířený senát Nejvyššího správního soudu či Ústavní soud) a jehož závěry by pak byl precedenčně vázán i zdejší soud v této věci. Taková situace však nenastala, neboť se jedná o rozsudek jiného senátu Nejvyššího správního soudu. Soud tedy opakovaně konstatuje, že žalobní bod není důvodný.

Nedostatečné vymezení skutku – okamžité změření vs. úsek

31. V tomto žalobním bodě žalobkyně namítala, že správní orgán nevymezil ve výroku rozhodnutí, zda uznal žalobkyni vinnou z jednorázového překročení rychlosti v jednom konkrétním místě, nebo zda je žalobkyně trestána za překročení nejvyšší dovolené rychlosti v určitém delším úseku.
32. Soud v první řadě upozorňuje na to, že žalobkyně je objektivně odpovědná za přestupek provozovatele vozidla, který spočíval v tom, že nezajistila, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích. Žalobkyně tak odpovídala za to, že nezajistila, aby (nezjištěný) řidič dodržel nejvyšší povolenou rychlost v obci 50 km/hod.
33. Zároveň soud doplňuje, že podle § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu platí, že „[v] obci smí jet řidič nejvýše 50 km.h⁻¹, a jde-li o dálnici nebo silnici pro motorová vozidla, nejvýše 80 km.h⁻¹.“ Porušení stanovené povinnosti se dopustí každý řidič, který v obci překročí nejvyšší dovolenou rychlost. Není rozhodné, zda bude rychlost porušována v delším nebo kratším úseku. Ostatně i z důvodu, že je rychlost vektorová fyzikální veličina, která vyjadřuje, v jakém časovém úseku se změní poloha konkrétního tělesa, nebylo by možné, aby k překročení nejvyšší dovolené rychlosti došlo v jednom jediném bodě. Stanovení rychlosti v konkrétním bodě nebo v konkrétním úseku souvisí až s metodou zjišťování rychlosti. Zjištění rychlosti vozidla může probíhat jako stanovení okamžité nebo průměrné rychlosti. Metoda měření rychlosti však nemá vliv na splnění podmínek pro dostatečné vymezení skutku ve výroku rozhodnutí o přestupku spočívajícím v překročení nejvyšší dovolené rychlosti.
34. Správní orgán I. stupně resp. žalovaný nebyli povinni ve výroku rozhodnutí specifikovat, v jak dlouhém úseku byla nezjištěným řidičem překračována nejvyšší dovolená rychlost v obci, resp. jestli řidič překročil rychlost jednorázově v konkrétním místě, nebo zda překročil rychlost v delším úseku. Pro objektivní odpovědnost žalobkyně, jakožto provozovatelky vozidla je stěžejní zjištění, že k překročení nejvyšší dovolené rychlosti

v obci došlo. Žalobní bod tak není důvodný.

Použití automatizovaného technického prostředku bez obsluhy

35. Žalobkyně dále namítá, že nebyly splněny podmínky pro projednání protiprávního jednání jako správního deliktu provozovatele vozidla podle § 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu, protože porušení pravidel silničního provozu nebylo zjištěno automatizovaným technickým prostředkem bez obsluhy. Podle žalobkyně měly správní orgány uvést znaky definující automatizovaný technický prostředek pro měření rychlosti bez obsluhy a následně měly tyto znaky porovnat s použitým rychloměrem. Zároveň správní orgány neprovedly ani dokazování, že se skutečně jednalo o automatizovaný technický rychloměr. Dále považovala žalobkyně provedené měření za nepřezkoumatelné, protože správní orgány neuvedly, jakým rychloměrem byla rychlost měřena, a proto není ani možné přezkoumat, zda se jedná o automat, či nikoli.
36. Žalobní bod není důvodný. Žalobkyně v rámci správního řízení nerozporovala užití konkrétního automatizovaného technického prostředku, i přesto, že byla již v rámci výzvy ze dne 11. 10. 2017 informována o tom, že bylo překročení rychlosti změřeno automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy, a to konkrétně silničním rychloměrem typu SYDO Traffic Velocity, v. č. GEMVEL0024. Totožnou informaci obdržela žalobkyně i v příkazu ze dne 5. 1. 2018 a v prvostupňovém rozhodnutí. Žalobkyně tak byla řádně seznámena s tím, že měření proběhlo prostřednictvím automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy.
37. Ohledně námitky týkající se nutnosti uvedení znaků definujících automatický technický prostředek a provedení dokazování, kterým by došlo k porovnání těchto znaků a vlastností použitého automatizovaného technického prostředku soud uvádí, že jediným dělícím kritériem pro rozlišení, zda jde o automatický technický prostředek anebo manuální technický prostředek, je režim měření (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2018, č. j. 9 As 213/2017 – 37), kdy v případě automatického měření jsou snímána veškerá projíždějící vozidla a zaznamenávána jejich rychlost. Naopak v případě manuálního měření provádí výběr vozu a měření rychlosti obsluha rychloměru. Správní orgán I. stupně v prvostupňovém rozhodnutí uvedl, že měření proběhlo automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy SYDO Traffic Velocity, v. č. GEMVEL0024, správní spis dále obsahuje ověřovací list č. 8012-OL-70487-16. Soud tak má za prokázané, že měření proběhlo automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích podle § 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu.
38. Vzhledem k tomu, že žalobkyně v rámci správního řízení nezpochybnila, že nebylo měřeno automatickým technickým zařízením, nebylo nutné, aby správní orgány prováděly dokazování, že skutečně šlo o toto zařízení. Bylo zcela dostačující, když bylo z podkladu pro vydání rozhodnutí patrné, a následně v prvostupňovém rozhodnutí uvedeno, že měření bylo provedeno automatizovaným technickým prostředkem.

Nestanovení místa přestupku

39. Žalobkyně namítala, že správní orgán nevymezil ve výroku místo údajného protiprávního jednání s takovou přesností, aby bylo možné přezkoumat jeho protiprávnost. Dle výroku řidič, který řídil vozidlo žalobkyně, překročil nejvyšší povolenou rychlost „v obci

Poděbrady, ulice Kovanická, silnice I/38“. Žalobkyně má za to, že z takto specifikovaného místa nelze seznat, kde k protiprávnímu jednání došlo a nemůže ani přezkoumat, zda se rychloměr nacházel na území obce a jaká je v daném úseku komunikace nejvyšší dovolená rychlost. Žalobkyně dále uvedla, že nemůže argumentovat tím, že například místo, kde mělo k protiprávnímu jednání dojít, nebylo zastavěné a nejednalo se tak o obec. Též nemůže argumentovat, že byla v daném místě nejvyšší dovolená rychlost 70 km/h nebo dokonce 90 km/h.

40. Podle § 93 odst. 1 písm. a) zákona o odpovědnosti za přestupky platí, že „[v]e výrokové části rozhodnutí o přestupku, kterým je obviněný uznán vinným, se kromě náležitostí podle správního řádu uvede popis skutku s označením místa, času a způsobu jeho spáchání.“
41. Specifikace skutku a jeho právní kvalifikace je podstatná s ohledem na uplatňování zásady *ne bis in idem*, tedy aby určitá osoba nebyla za stejné jednání trestána opakovaně. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 25. 6. 2015, č. j. 9 As 290/2014-53, v souvislosti se specifikací skutku uvedl, že „[j]e nezbytné postavit najisto, za jaké konkrétní jednání je subjekt postižen, což lze zaručit jen konkretizací údajů obsahujících popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným. Jednotlivé skutkové údaje jsou rozhodné pro určení totožnosti skutku, vylučují pro další období možnost záměny skutku a možnost opakovaného postihu za týž skutek a současně umožňují posouzení, zda nedošlo k prekluzi možnosti postihu v daném konkrétním případě (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006 – 73, publ. pod č. 1546/2008 Sb. NSS, srovnej také rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2013, č. j. 1 As 180/2012 – 43, nebo ze dne 28. 5. 2015, č. j. 9 As 291/2014 – 39.“ Ačkoli tedy není zejména v případě přestupků spočívajících v překročení nejvyšší dovolené rychlosti vyžadováno, aby bylo místo spáchání přestupku určeno „na metr přesně“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2015, č. j. 9 As 291/2014-39), je nezbytné, aby bylo popsáno natolik konkrétně, že bude určitelné, kde ke spáchání přestupku došlo a pachatel přestupku nebude moci být za tentýž přestupek postihován vícekrát. V nynější věci má soud podmínky pro dostatečnou specifikaci skutku, z jehož spáchání byla žalobkyně uznána vinnou, stále ještě za splnění, a to z následujících důvodů.
42. Správní orgán I. stupně ve výroku prvostupňového rozhodnutí uvedl, že přestupku se žalobkyně dopustila „v obci Poděbrady, ulice Kovanická, silnice I/38, směr Nymburk“ Žalobkyni nelze dát za pravdu v tom, že by nebylo možné seznat, kde k protiprávnímu jednání došlo, jaká byla nejvyšší dovolená rychlost a zda se rychloměr skutečně nachází na území obce. Nejvyšší správní soud se ve výše citovaném rozsudku zabýval individualizací následujícího výroku: „dne 05. 07. 2013 ve 12:19 h u obce Panenský Týnec na silnici I/7 byl hlídkou PČR OSD Ú n. L. zjištěn, že při řízení osobního vozidla tov. zn. Volkswagen Passat, reg. zn. X, překročil nejvyšší povolenou rychlost mimo obec 90 km/h, jelikož mu byla laserovým rychloměrem Micro DigiCam LTI naměřena rychlost 150 km/h, po zohlednění odchylky $\pm 3\%$ byla jeho rychlost 145 km/h.“ Nejvyšší správní soud se při posuzování dostatečnosti specifikace skutku zabýval tím, zda správní orgány vymezily veškeré okolnosti, které jsou rozhodné pro subsumpci daného skutku pod konkrétní skutkovou podstatu správního deliktu (nyní přestupku). Ačkoli se Nejvyšší správní soud ve výše citovaném rozsudku zabýval skutkovou podstatou přestupku spočívající v překročení nejvyšší dovolené rychlosti mimo obec o 50 km/h a více, jsou závěry plně aplikovatelné i na nyní projednávaný případ, neboť žalobkyně objektivně odpovídá za jednání spočívající v naplnění znaků přestupku překročení nejvyšší dovolené rychlosti v obci o méně než 20

km/h. Pro oba projednávané případy je totožný požadavek na to, aby bylo postaveno najisto, v jakém místě k přestupku došlo a jaká byla v daném místě nejvyšší dovolená rychlost.

43. I pro nyní projednávaný případ platí, že správní orgány vymezily místo spáchání přestupku číslem silnice (I/38) a názvem obce, kterou uvedená silnice prochází (Poděbrady), bylo tak zřejmé, že šlo o silnici první třídy procházející obcí, na které je nejvyšší povolená rychlost 50 km/h, což bylo ve výroku uvedeno odkazem na § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu. Dále správní orgán I. stupně uvedl, že byla řidiči naměřena měřičem rychlosti SYDO TRAFFIC VELOCITY v automatizovaném režimu rychlost 67 km/h (po odečtení odchylky měřicího zařízení ve výši 3 km/h), čímž bylo dostatečně popsáno, že neznámý řidič jel na silnici první třídy v místě, kde je nejvyšší dovolená rychlost 50 km/h rychlostí 67 km/h, čímž překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci o méně než 20 km/h, čímž by byla naplněna skutková podstata přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu, za jehož spáchání nese žalobkyně objektivní odpovědnost. Podstatné je rovněž to, že se v řešeném případě jednalo o měření rychlosti úsekové a nikoli okamžité změření rychlosti v konkrétním místě, v kterémžto případě by bylo třeba klást na vymezení místa spáchání přestupku přísnější nároky. V případě úsekového měření rychlosti je však vymezení místa spáchání přestupku možné provést způsobem, jak to učinily správní orgány (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 1. 2021, č. j. 10 As 254/2019-33, bod 11).
44. Správní orgány tak dostaly požadavku na vymezení skutku takovým způsobem, aby bylo vyloučeno nebezpečí záměny a tím i opakovaného postihu za týž skutek (čímž by došlo k porušení zásady *ne bis in idem*) a současně umožněno posouzení, zda nedošlo k prekluzi možnosti postihu za daný skutek. Ve výroku totiž byly kromě místa spáchání přestupku uvedeny i další okolnosti, a to čas spáchání přestupku (dne 7. 10. 2017 v 17:19 hod.) a způsob spáchání přestupku, což v souhrnu skutek zcela jednoznačně vymezuje tak, že jej nelze zaměnit s jiným. Pro úplnost soud dodává, že žalobkyni odkazovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 9. 2015, č. j. 2 As 111/2015-42, se týkal typově zcela jiného přestupkového jednání (neoprávněného stání motorového vozidla) a jeho závěry nejsou aplikovatelné na nyní projednávanou věc. Žalobní bod není důvodný.

Absence odkazu na přestupek, jehož znaky jednání vykazuje

45. Žalobkyně byla uznána vinnou ze spáchání správního deliktu podle ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, jehož skutkovou podstatu naplnila porušením ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu. Žalobkyně zastává názor, že je nutné, aby ve výroku rozhodnutí byl obsažen odkaz na právní ustanovení definující skutkovou podstatu přestupku, jehož znaky porušení povinnosti řidiče vykazovalo. Žalobkyně namítá, že správní orgán ve výroku rozhodnutí neuvedl, jaká konkrétní právní povinnost byla porušena a z výroku rozhodnutí tak nelze přezkoumat, pro jaké protiprávní jednání je žalobkyně postižena.
46. Soud odkazuje na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2017, č. j. 4 As 165/2016- 46, publikované pod č. 3656/2018 Sb. NSS, ve kterém jsou specifikovány nároky na citaci konkrétních ustanovení, která je nutné do výroku rozhodnutí uvést a která dohromady dávají skutkovou podstatu přestupku, který byl žalobci kladen za vinu.

47. Správní orgán I. stupně ve výroku prvostupňového rozhodnutí uvedl pouze porušení ustanovení § 125f odst. 1 a § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu. Pro perfektnost výroku by bylo nutné do výroku uvést i ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 4) téhož zákona, které popisuje konkrétní přestupkové jednání a které doplňuje výše uvedená ustanovení tak, že je dostatečně zřejmé, za jaké jednání je provozovatel vozidla odpovědný. Správní orgán I. stupně až v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí uvedl, že šlo o přestupek podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4 zákona o silničním provozu, jehož skutková podstata byla naplněna porušením povinnosti stanovené v § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu. Avšak s odkazem na výše uvedené usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu lze konstatovat, že interpretací rozhodnutí byla tato vada výroku rozhodnutí odstraněna a nebyl dán důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí. Žalobní bod tak není důvodný.

Neoznámení úseku měření rychlosti vozidel dopravní značkou

48. Žalobkyně namítala, že řidič vozidla nebyl upozorněn na to, že v předmětném úseku komunikace probíhá úsekové měření rychlosti vozidel, a to například pomocí speciální dopravní značky. Dále žalobkyně uvedla, že dopravní značky IP31 a IP31B označují pouze úseky měření rychlosti stacionárním měřidlem, avšak neslouží k označení úsekového měření rychlosti vozidel. Žalobkyně zároveň uvedla, že neexistuje webová stránka spravovaná orgány veřejné moci, ze které by se dalo zjistit, kde všude probíhá měření rychlosti. V této souvislosti žalobkyně namítala i nepoužitelnost fotografií pořizovaných kamerami zaznamenávajících rychlost kolemjedoucích automobilů, jako důkazu ve správním řízení, neboť se dle žalobkyně jedná o důkazy získané v rozporu s právem, neboť tyto kamery nejsou označeny jako kamery pořizující automaticky záznam všech vozidel, zpravidla místních obyvatel, která do obce přijedou, aniž by z obce vyjížděla a obdobně jsou pořizovány fotografie vozidel, která z obce pouze odjíždějí. Případná argumentace, že tyto praktiky slouží k bezpečnosti dopravního provozu, nemohou podle žalobkyně omluvit porušování práva na ochranu osobních údajů řidičů motorových vozidel.
49. Vzhledem k tomu, že se podstata tohoto žalobního bodu zásadně prolíná výše uvedenými a již vypořádanými žalobními body (srov. *Obecní policie nebyla oprávněna k pořizování záznamu; úsek měření rychlosti nebyl určen Policií ČR*), konstatuje soud ve stručnosti, že obecní policie není povinna oznamovat úsek měření rychlosti vozidel žádnou dopravní značkou (srov. znění § 79a zákona o silničním provozu účinném do 31. 7. 2011), obecní policie je toliko povinna uveřejnit informaci o zřízení stálého automatického technického systému a tato informace uveřejněna byla, jak bylo před soudem prokázáno). Obecní policie zároveň vykonávala měření rychlosti v rámci své působnosti stanovené v § 79a zákona o silničním provozu. Důkaz získaný ze stálého automatického systému tak získala obecní policie v souladu se zákonem. Žalobní bod není důvodný.

Nedostatečné zadokumentování místa deliktu

50. V tomto žalobním bodě žalobkyně namítá, že není zřejmé, jak správní orgány dospěly k závěru, že fotodokumentace přestupku pochází právě z ulice Kovanická, silnice I/38, směr Nymburk, když nelze na snímcích kromě zachyceného vozidla vidět nic jiného. Žalobkyně má za to, že údaje uvedené na fotodokumentaci mohly být doplněny až později a nesvědčí jim tak ověření udělené použitému rychloměru. Podle názoru žalobkyně jde o údaje povahy úředního záznamu, který tak nemůže sloužit jako důkaz.
51. Přílohou oznámení podezření ze spáchání přestupku ze dne 9. 10. 2017 je též protokol o

měření průměrné rychlosti. Tento protokol obsahuje dvě fotografie, na nichž jsou uvedeny údaje: „čas:07.10.2017 17:19:35.136 PD KN, Poděbrady, Kovanická, Silnice I/38 směr Nymburk, vjezd, pruh č. 1. úseková rychlost: 70 km/h, max. pov. rychlost: 50 km/h, měřicí úsek: 184,1 m, časový interval: 00:00:09:436“. Druhá fotografie pak obsahuje totožné informace, zaměněna je pouze informace vjezd za „odjezd“ a čas odjezdu. První fotografie tak zachycuje vjezd vozidla do měřeného úseku, druhá fotografie pak zachycuje výjezd vozidla z měřeného úseku. Obě fotografie obsahují informaci o zjištěné úsekové rychlosti, tj. o průměrné rychlosti, kterou se vozidlo v měřeném úseku pohybovalo. Obě fotografie také obsahují totožnou informaci o tom, jakým zařízením byly pořízeny tj. zařízením GEMVEL0024 ver: 1.0.

52. Soud nemá pochybnosti o tom, že jsou informace uvedené na fotografii generovány přímo automatizovaným technickým prostředkem, neboť se jedná o princip, na jakém toto zařízení funguje. Pokud by totiž nebyly součástí fotografie vygenerovány potřebné informace o provedeném měření, jen těžko by mohl správní orgán vůbec zjistit, jakou rychlostí dané vozidlo jelo. Přičemž podmínkou provozu takového automatizovaného technického prostředku je, aby generoval výstupy, které jsou přímo použitelné pro správní řízení. Soud nepovažoval za potřebné v této souvislosti provádět dokazování například návodem k obsluze rychloměru ke zjištění principu pořizování fotografií, neboť žalobkyně obdobně jako u žalobní námitky stanovení úseků k měření rychlosti obecní policií neoprávněnou úřední osobou Policie ČR vznesla pouze hypotetické tvrzení, které nepodložila žádnými konkrétními tvrzeními skutkovými okolnostmi. Jinými slovy bez opory v čemkoli pouze namítla, že si také mohly správní orgány údaje doplnit později, aniž by však k tomu představila konkrétní skutkové důvody či okolnosti, za kterých se tak stalo. Není žádný důvod se takovým žalobním tvrzením podrobně zabývat, neboť soud neprovádí jakýsi „obecný přezkum“, tedy nezabývá se každým jednotlivým krokem správního orgánu, resp. nevěnuje se každé jednotlivé okolnosti, na kterou si žalobce v žalobě vzpomene, nota bene za situace, kdy žalobkyně v této věci byla v průběhu celého řízení před správními orgány zcela pasivní.
53. Jinak by to bylo v situaci, kdy by žalobkyně zpochybnila konkrétní údaj a uvěřitelně a pravděpodobně by vysvětlila, z jakého důvodu nemůže odpovídat skutečnosti. Takovou žalobní námitkou by se soud musel se vši vážností zabývat a posoudit její důvodnost v souhrnu všech skutkových okolností. Nelze pak souhlasit s názorem žalobkyně, že snímek z měření má vypovídací hodnotu úředního záznamu, protože nemůže sloužit jako důkaz. V rozsudku ze dne 24. 4. 2008, č. j. 7 As 39/2007-66 dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že „změření rychlosti (tedy zachycení průběhu skutkového děje) k tomu příslušnými orgány, má privilegované postavení mezi důkazními prostředky, ovšem za předpokladu získání a provedení tohoto důkazního prostředku v souladu s právními předpisy.“ Výstup z rychloměru, který byl řádně schválen k provádění měření rychlosti a jehož správní funkčnost byla ověřena, je nepochybně dostatečně validním důkazem, přičemž zpochybnit jeho obsah je sice samozřejmě možné, nestačí však k tomu pouze namítnout nesprávnost či nepravdivost určitého údaje, či uvést, že by nemusel být pravdivý či autentický, ale je třeba uvést konkrétní skutková tvrzení, na jejichž základě bude možné takovou výhradu posoudit. To však žalobkyně neučinila, a proto její obecnou a spekulativní domněnku soud za důvodnou nepovažuje.

Nezákonnost měření rychlosti vozidel

54. V tomto žalobním bodě žalobkyně namítá, že ke zjištění protiprávního jednání

připisovaného žalobkyni byla užita metoda, kterou nezná platný právní řád. Žalobkyně odkázala na ustanovení § 79a zákona o silničním provozu a uvedla, že neupravuje tzv. úsekové měření rychlosti. Podle žalobkyně byl porušen čl. 2 odst. 2 a 3 Listiny základních práv a svobod. Žalobkyně dále namítá, že neexistuje zákon, který by umožňoval úsekové měření rychlosti, a proto není použitelný důkaz, který byl zaznamenán prostřednictvím úsekového měření rychlosti. Dále žalobkyně vyjádřila názor, že není správné, pokud probíhá úsekové měření ve větším rozsahu, ale že by mělo probíhat v délce nepřekračující 20 metrů, neboť z hlediska teorie správního trestání je žalobkyně postihována za skutek, aniž by bylo zjištěno, kdy a kde byla konkrétně nejvyšší dovolená rychlost řidičem překročena. Žalobkyně je tak potrestána za překročení tempa jízdy a nikoli za individualizované provinění, a to za překročení povolené rychlosti na konkrétním místě a v konkrétním čase. Žalobkyně má také za to, že se lze postihnu za překročení maximální dovolené rychlosti vyhnout, za předpokladu, že probíhá úsekové měření, neboť v případě, že řidič překročí nejvyšší dovolenou rychlost, postačí, aby zbytek úseku projel malou rychlostí, čímž bude celkový průměr rychlosti nižší, než je hranice nedovolené rychlosti.

55. Vzhledem k tomu, že se podobnými námitkami zabýval Ústavní soud v usnesení ze dne 1. 6. 2011, sp. zn. IV. ÚS 868/11, bude zdejší soud odkazovat na závěry, které Ústavní soud vyslovil. Jak ve věci nyní projednávané, tak ve věci projednávané Ústavním soudem, brojil žalobce proti nedostatečnému oprávnění policie měřit rychlost vozidel, resp. proti tomu, že zákonodárce neurčil meze tohoto oprávnění a nespecifikoval do zákona konkrétní technickou formu měření rychlosti. Ústavní soud k tomu konstatoval: *„Právní norma má být dostatečně konkrétní, aby popsala právní vztah nezaměnitelně, ale současně dostatečně abstraktní, aby postihla co nejširší okruh možných jednotlivostí právního vztahu. Nelze proto očekávat, že právní předpis upravující tu kterou materii bude vysvětlovat všechny pojmy v ní použité a obsahovat výčet všech možných okolností, které v daném právním vztahu mohou nastat. Od předpisu upravujícím provoz na silnicích, nebo definujícím jednání porušující či ohrožující zájem společnosti tedy nebude možno očekávat definici pojmu pozemní komunikace, Policie a další. Tyto, a mnohé další, pojmy vztahující se k příslušným právním vztahům, jsou upraveny jak v rámci celého právního řádu, tak i v rámci neprávních norem zejména technického charakteru, upravujících například stavebně technické vybavení pozemní komunikace. Pokud tedy stěžovatel založil tvrzení o protiprávnosti postupu správních orgánů a správních soudů na absenci způsobu měření rychlosti v zákoně o silničním provozu, Ústavní soud s takovým tvrzením souhlasit nemůže. Napadené ustanovení zákona opravňuje Policii, resp. obecní policii k měření rychlosti pro účely zvýšení bezpečnosti provozu na silnicích.“* A dále Ústavní soud rozhodl: *„Nelze proto souhlasit s názorem stěžovatele, že pokud není technické provedení zákonného zmocnění deklarováno v právní normě, zakládá tato skutečnost automaticky protiprávnost aplikace zákonného oprávnění státního orgánu. Specifikace přístroje či metody měření rychlosti je tedy otázka technická a nikoliv právní. Pro účely právních vztahů je přitom postačující stanovení povinnosti orgánům veřejné moci používat měřicí přístroje pracující s deklarovanými veličinami a jejich jednotkami, jak je upraveno v zákoně č. 505/1990 Sb., o metrologii, ve znění pozdějších předpisů. Úprava principu nebo způsobu měření, případně dokonce typu či modelu měřicího přístroje v právním předpisu, by odporovala požadavku, aby právní normy upravovaly pouze právní vztahy adresátů právních předpisů“*
56. Na základě uvedené citace tak zdejší soud konstatuje, že není v rozporu s čl. 2 odst. 2 a 3 Listiny základních práv a svobod, pokud Policie ČR, resp. obecní policie provádí úsekové měření rychlosti vozidel, aniž by zákon explicitně stanovoval, že je policie oprávněna provádět měření rychlosti prostřednictvím úsekového měření rychlosti.

57. V souvislosti s vlastní metodou měření rychlosti totiž podle § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu platí, že „[v] obci smí jet řidič nejvýše 50 km.h⁻¹, a jde-li o dálnici nebo silnici pro motorová vozidla, nejvýše 80 km.h⁻¹.“ Porušení stanovené povinnosti se dopustí každý řidič, který v obci překročí nejvyšší dovolenou rychlost. Není rozhodné, zda bude rychlost porušována v delším nebo kratším úseku, což ostatně soud popsal a vysvětlil již výše v rozsudku.
58. Pakliže žalobkyně naznačuje, že je možné se vyhnout postihnu za překročení maximální dovolené rychlosti v případě, že je rychlost zjišťována na základě úsekového měření rychlosti tím, že řidič nejprve překročí nejvyšší dovolenou rychlost a následně výrazně zpomalí, aby jeho průměrná rychlost odpovídala stanovenému limitu, musí soud namítnout, že se uvedený způsob jízdy vymyká racionálnímu užití motorového vozidla, které je většinou řidičů používáno k tomu, aby se přemístili z bodu A do bodu B, nikoli k tomu, aby propočítávali průměrnou rychlost v konkrétním úseku a kolísavou jízdou se snažili dosáhnout vyhovujícího průměru. Při respektování pravidel silničního provozu nemá řidič potíže s tím, že by musel těsně před koncem měřeného úseku výrazně zpomalit, aby napravil předchozí překročení. Lze předpokládat, že většina řidičů respektuje pravidla silničního provozu, tj. i stanovený limit nejvyšší dovolené rychlosti. Zároveň je možné připustit, že v průběhu jízdy v měřeném úseku rychlost vozidla mírně kolísá (zvláště, není-li vozidlo vybaveno tempomatem). Je tedy možné, že v úseku, ve kterém je stanovena nejvyšší dovolená rychlost 50 km/h, jede vozidlo okamžik i například rychlostí 53 km/h a následně jede zase pod limitem 50 km/h, čímž bude průměrná rychlost v souladu se stanovenou nejvyšší dovolenou rychlostí. Zároveň ale nelze předpokládat, že by řidič zcela iracionálně a nepředvídatelně měnil rychlost a ohrožoval tím plynulost a bezpečnost silničního provozu. Pokud ale řidič v daném úseku jede část úseku rychlostí 70 km/h a následně výrazně zpomalí, aby dosáhl požadovaného průměru, jistě není jeho styl jízdy v souladu s plynulostí a bezpečností silničního provozu, nicméně je pravdou, že může dosáhnout beztrestnosti, protože průměrná rychlost bude vyhovovat stanovenému limitu. Jistá nedokonalost tohoto systému měření rychlosti, tj. že je možné rychlou reakcí na překročení rychlosti dosáhnout beztrestnosti, není vadou užití metody měření rychlosti obecně, neboť této beztrestnosti lze dosáhnout pouze specifickým a ne zcela běžným způsobem jízdy.
59. Soud nesouhlasí s tvrzením žalobkyně, že je nesprávný postup, pokud je úsekové měření prováděno v delším úseku, tj. pravděpodobně v úseku delším než 20 metrů, jak uváděla žalobkyně. Je žádoucí, aby řidiči dodržovali pravidla silničního provozu po celou dobu jízdy v motorovém vozidle, a řidiči, kteří tak činí, nejsou nijak omezeni na výkonu svého řidičského oprávnění ani v případě měření rychlosti v úseku dlouhém například i 184 metrů. Není důvod pro to, aby bylo zákonem stanoveno a omezeno, jak dlouhý resp. krátký má být měřený úsek. Jistě by bylo výhodné pro osobu, která pravidelně porušuje pravidla silničního provozu, kdyby bylo stanoveno, že může úsekové měření probíhat pouze v úseku dlouhém do 20 metrů, neboť v takto krátkém úseku by byla schopna se lépe ovládnout a rychlost jízdy přizpůsobit. Nicméně následně by mohla zbývající částí obce projet rychlostí výrazně vyšší, aniž by jí hrozil bezprostřední postih, pokud by neprobíhalo měření rychlosti jinou metodou i v dalších úsecích. Soud tedy uzavírá, že nespátřuje žádný legislativní nedostatek v tom, že právní předpisy neupravují maximální délku úsekového měření rychlosti. Žalobní bod není důvodný.

Porušení práva na soukromí žalobkyně

60. V posledním žalobním bodě žalobkyně namítá, že došlo ke zjištění přestupku nezákonným způsobem a za porušení ústavně zaručeného práva na soukromí žalobkyně, resp. osoby, která řídila motorové vozidlo, a dále většího počtu blíže žalobkyni neznámých osob, a ústavně zaručeného práva na ochranu před neoprávněným shromažďováním osobních údajů. Žalobkyně namítala, že jsou obrazové záznamy sbírány mimo dovolený účel, a to zadokumentováním přestupku, neboť dochází k plošnému fotografování všech vozidel, která do měřeného úseku vjedou, aniž by se dalo předpokládat, že bude daným vozidlem překročena nejvyšší dovolená rychlost. Žalobkyně považuje praxi plošného fotografování vozidel za protiprávní.
61. Před věcným vypořádáním tohoto žalobního bodu soud nejprve upozorňuje na skutečnost, že žalobu proti správnímu rozhodnutí může v první řadě podat ten, kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení rozhodnutím správního orgánu, přičemž tvrzené zkrácení na právech, resp. zásah do právní sféry, se musí pojít se žalobkyní a nikoliv s jinou osobou (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 8. 2011, č. j. 5 Afs 37/2011 – 77, publikovaný pod č. 2454/2012 Sb. NSS). Žalobou se nelze domáhat poskytnutí soudní ochrany jiné osobě (např. jinému účastníkovi řízení před správním orgánem, tj. *actio popularis*). Pro vypořádání tohoto žalobního bodu je tak relevantní pouze námitka týkající se případné nezákonnosti použitého důkazu a nikoli i tvrzení o hypotetickém zásahu do osobnostních práv třetích osob, tj. řidičů, kteří byli zaznamenáni prostřednictvím automatizovaného technického prostředku. Nadto soud ještě konstatuje, že v souvislosti s pořizováním záznamů automatizovaným technickým prostředkem nemohlo dojít k zásahu do osobnostních práv žalobkyně, která je právnickou osobou a provozovatelkou předmětného motorového vozidla, neboť z povahy její formy, tj. právem uměle konstruovaného útvaru, nemohla být řidičkou, kterou by automatizovaný technický prostředek vyfotografoval. Proto není jakkoli relevantní provádět dokazování vyjádřením nebo svědeckou výpovědí starosty Poděbrad, který měl uvést, zda dochází prostřednictvím automatizovaného technického prostředku k plošnému fotografování vozidel, a dále měl sdělit, po jakou dobu jsou tyto fotografie uchovávány.
62. Jelikož žalobkyně nerozporovala použití fotografií jako důkazů ve správním řízení, musí nyní až soud vypořádat námitku o nezákonném použití těchto fotografií. Soud zároveň upozorňuje na to, že se s podobným žalobním bodem, který zástupce žalobkyně opakovaně uplatňuje, již vypořádal a v nyní projednávané věci nemá důvod odchytil se od dříve přijatého názoru.
63. Podle ustanovení § 51 odst. 1 správního řádu platí, že k provedení důkazů lze užít všech důkazních prostředků, které jsou vhodné ke zjištění stavu věci a které nejsou získány nebo provedeny v rozporu s právními předpisy. Podle tohoto ustanovení tak musí být pro provedení důkazů splněny dvě podmínky: jejich vhodnost a zákonnost. Ovšem Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 2. 8. 2013, č. j. 4 As 28/2013-24, publikovaném pod č. 2938/2014 Sb. NSS, připustil, že mohou nastat i okolnosti, kdy sice nebyl konkrétní důkaz pořízen v souladu se zákonem, avšak jeho použití ve správním řízení není vyloučeno. Vzhledem k tomu, že žalobkyně namítala nezákonnost použitého důkazu, soud nijak nehodnotil podmínku vhodnosti tohoto důkazu, neboť tu lze mít z povahy důkazu a skutkové podstaty případu za splněnou.
64. Zákon nestanovuje přesnou formu uveřejnění informace o prováděném měření. Podle soudu však lze považovat za dostatečné a vhodné uveřejnění informace na internetových

stránkách. Soud při jednání provedl důkaz obsahem webových stránek www.prednilhota.cz, na kterých byla uveřejněna informace o prováděném měření v ulici Kovanická. Je proto možné konstatovat, že byly splněny podmínky podle § 24b odst. 2 zákona o obecní policii, neboť byly uveřejněny vhodným způsobem informace o provádění stacionárního měření v ulici Kovanická v Poděbradech.

65. Na základě výše uvedených podmínek pro měření rychlosti obecní policií prostřednictvím automatizovaného technického prostředku soud uzavírá, že proběhlo v souladu se zákonem. Nadto byly pořízené fotografie užity i v souladu s jejich účelem, tj. v souladu s účelem dokumentace přestupkového jednání. Žalobní bod není důvodný.

Nesouhlas žalobkyně a jejího zástupce se zveřejňováním osobních údajů

66. V samém závěru žaloby projevila žalobkyně nesouhlas se zveřejňováním jeho osobních údajů a osobních údajů jejího zástupce na webu Nejvyššího správního soudu a navrhla naprostou anonymizaci rozhodnutí ve věci. Vzhledem k tomu, že není tato argumentace směřována zdejšímu soudu, soud se jí nezabýval.

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

67. Vzhledem k tomu, že žalobní body nejsou důvodné a soud nezjistil žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlédnout i bez námítky, byla žaloba zamítnuta jako nedůvodná (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
68. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně nebyla se svojí žalobou úspěšná, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Rozhodující je celkový úspěch strany žalující či žalované podle konečného výsledku celého řízení vyvolaného žalobou, tj. úspěch v řízení o žalobě, bez ohledu na dílčí úspěch, který žalobkyně zaznamenala v řízení o kasační stížnosti (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 8. 2016, č. j. 7 As 113/2016-23, bod 27). Procesně úspěšnému žalovanému soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu v řízení nevznikly žádné náklady převyšující náklady na běžnou administrativní činnost a ostatně ji ani nepožadoval.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 28. května 2021

JUDr. Věra Šimůnková, v. r.
soudkyně